

Sigueu tots benvinguts i benvingudes.

Ens trobem aquí per assistir a la inauguració de la Festa Major, un any més. És un esdeveniment que hem esperat amb ganes i que volem disfrutar tant com puguem i sapiguem. Doncs, des d'aquestes ganes i d'aquesta il·lusió, us convido a que reculeu en la memòria i recordeu les Festes Majors de la vostra infància. Deixeu que us vinguin a la memòria els envelats i els xurros calents, els «cavallitus» que dèiem, el ball del fanalet, l'orxata fresca asseguts a l'ombra de les places o dels plàtans del Passeig, la tria dels vestits, en el cas de les noies, l'afaitat una i altra vegada, en el cas del noi. El desassossec de la Festa Major a l'adolescència, per saber si aquesta noia o aquest noi que ens agradava ens faria cas, i voldria ballar; tal vegada va ser a la Festa Major quan vam aconseguir robar el primer petó o ens vam estrenar en l'amor, o ens van donar carabasses. Potser hi va néixer un fill, o li va caure la primera dent, o potser ens hi vam casar, o potser...

Hi ha moltes emocions de la nostra vida que estan íntimament lligades a la Festa Major, i això fa que la recordem d'una manera especial i que, una vegada ens hem fet grans, sigui des l'organització, sigui des la participació, la fem continuar any rere any.

La Festa Major perviu, doncs, perquè està lligada, està íntimament unida als nostres records i a les nostres emocions; i en el moment actual en el qual ens atemoritza la por a la globalització, la por a perdre la identitat, la por a les conseqüències de l'emigració, la por a perdre la nostra llengua, i la desconfiança vers la capacitat dels nostres governants a saber manejar la situació crec que és important recuperar allò que com a col·lectiu humà ens ha fet encarar i afrontar els reptes, per tant a avançar, i és la confiança.

Els mamuts i els dinosaures d'abans, és la globalització d'ara; els cataclismes d'abans són les noves tecnologies d'ara; les invasions d'abans és l'emigració descontrolada d'ara; les morts per la pesta o la grip d'abans són les morts per accidents de trànsit d'ara. Ens enfrontem a problemes que tenen una aparença diferent però en essència són els mateixos perquè ens provoquen les mateixes pors, inseguretats i temences, per tant, la mateixa necessitat d'afrontar-los i de buscar solucions. Comptem però, amb un gran avantatge: que disposem de l'experiència dels d'abans i de molts més recursos.

Sabeu com van anar avançant els nostres avantpassats? Doncs confiant en allò que era seu, o sigui la terra, perquè era el pa, i la llengua, perquè els permetia expressar-se; i van lluitar per conservar-ho i mantenir-ho.

Així que, vosaltres, ¿de debò creieu que després de segles en què com a col·lectiu humà hem defensat allò que és nostre, ara, a causa de la globalització se'ns girarà el cervell i ens quedarem en un racó, com pollets, veien com ens ho prenen tot? ¿Vosaltres creieu que hi pot haver algun organisme o algú que ens pot prendre o fer renunciar als nostres records de la Festa Major i a les emocions i sentiments que conservem? Oi que no? Oi que és impossible?

És impossible perquè la globalització provoca just l'efecte contrari. És com una tramuntanada que esventa les teranyines que la comoditat ens ha posat al damunt i ens fa posar les piles de nou. Ens fa recordar que el que tenim és nostre i el que cal és atendre i mantenir-ho, potenciar i fer-ho créixer. És l'oportunitat precisament de recuperar identitats, costums i tradicions que dormien al calaix on els vam ficar, fa anys, empesos, potser, per creure que exercir-los ens feia provincians.

La comoditat ens ha fet afluir les molles i ens ha tornat insegurs, potser estem caient en el victimisme i ens hi sadollem, però aquesta nyonya s'esvaeix ràpid quan recuperem la confiança, la confiança amb allò que és nostre i que estimem. ¿I què hi ha més nostra que la terra on hem nascut o on han nascut els nostres fills, i la llengua que parlem?

I posats a dipositar la confiança en allò que és nostre, jo us diria que la Garriga és un poble que se li pot fer confiança plenament. És un poble amb una personalitat forta, amb entitat pròpia molt acusada i amb un glamour que no se l'acaba. La seducció i la personalitat de la Garriga és un intangible, és una energia, és alguna cosa que està pel damunt de les possibilitats o intencions personals, per tant, ni que amb els anys arribés a doblar o a triplicar la població, la perdria.

I jo sé del què parlo, perquè sóc nascuda a Gràcia, i el barri de Gràcia és el barri que des de fa molts anys rep més nous habitants de Barcelona, i cap d'ells, sigui d'on sigui, aconsegueix deformar-lo, al contrari, encara li dóna més color i més encant. Gràcia absorbeix i fa seus als forasters. La Garriga té el mateix poder d'absorció, per tant, l'únic que hem de fer és col·laborar-hi i potenciar-ho.

Com?

Doncs, donant suport i pressupost a les propostes creatives i comunicatives que neixen entre el teixit social jove del poble. La Garriga és un poble molt viu i molt inquiet culturalment i creativament, ple d'idees que bullen amb efervescència. Prioritzar els projectes urbanístiques, socials i d'equipaments públics és l'objectiu natural per a un equip de govern, sotmès sempre a les exigències d'un programa electoral, però també ha de ser un objectiu buscar l'equilibri i apostar per projectes on la rendibilitat s'obté més a llarg termini. Perquè allò que pot garantir la continuïtat, la pervivència i l'estabilitat d'una població i, al capdavall, d'una nació, és la cultura, la comunicació, la creativitat i la llengua. Perquè és mitjançant l'entrellaçat d'aquests quatre elements on les vinculacions emocionals s'estableixen. I si hi ha vinculació emocional, hi ha continuïtat. Si els joves tenen l'oportunitat de desenvolupar les seves idees i la seva creativitat en un entorn català i en català, faran perviure la llengua catalana.

Una proposta que batega en el cor dels joves del poble és la creació i posada en marxa d'una televisió local. És una aspiració legítima i necessària per a la Garriga. Una televisió local representa una dinamització important de la comunicació i genera llocs de treball tant de caire professional com de pràctiques. És una aspiració que crec que l'equip de govern hauria de recollir en ferm i dotar-la del pressupost necessari perquè el seu funcionament sigui professional i de qualitat, com també ha de ser de professional i de qualitat l'emissora Ràdio Silenci, la nova revista GAR –benvinguda sigui–, i d'altres que sorgeixin. Les noves tecnologies no ens han de fer por, al contrari, les hem de conèixer i utilitzar-les a favor nostre, i aprofitar al màxim el capital humà jove que tenim, creatiu i amb ganes de participar a la societat garriguenca.

La televisió de Cardedeu va ser la pionera de les televisions locals, emetia on podia quan encara era prohibit. Quan TV3 es va posar en marxa es va fornir de presentadors i tècnics que s'havien format a la televisió de Cardedeu. Si de l'emissora i de la televisió de la Garriga surten bons professionals, la Garriga reforçarà, encara més, la seva identitat.

Però en aquest projecte que representaria per a la Garriga un salt endavant, molt important, no hem de deixar els nostres governants sols. Confiar vol dir també implicar-se. I crec que en aquest projecte ens hi hauríem d'implicar tots. Les empreses, esponsoritzant; la societat civil, recolzant i aportant idees i el que calgui. Fer que la Garriga funcioni és, en realitat, un projecte comú, de tots. Oi

que tots la gaudim? Doncs, la millor forma de conservar-la, és que tots ens la sentim nostra i ens hi impliquem en la mesura de les nostres possibilitats.

I jo us puc assegurar que si ens hi impliquem i la disfrutem, no hi haurà res ni ningú que ens prengui la identitat. Enfront de la por: confiança, implicació.

De moment, tots ens podem congratular ja de la posada en marxa de Ràdio Silenci, i preparar-nos per fruit de la Festa Major.

Feliç Festa Major i visca la Garriga!

Mercè Company, escriptora. Festa Major de la Garriga, 2005